

[Rigmor Christensen.]

at man afskærer samkvemsret, når voksne mennesker ikke selv kan finde ud af det. Et er, at to mennesker beslutter sig til at ophæve et samliv, det kan være helt i orden; men er der børn, bør disses tarv være det eneste og helt afgørende, og jeg tror næppe, man tilgodeser børnenes tarv ved at bringe fogden ind i billedet. Som jeg tidligere har udtalt, kunne jeg ønske, at man i praksis ville vise en større smidighed med hensyn til at ændre retten til forældremyndigheden for om muligt derved at lægge pres på den for samkvemsrettens udøvelse vrangvillige part.

Med disse bemærkninger kan jeg på mit partis vegne indstille samtlige lovforslag til vedtagelse.

Poul Dam: Efter det oplæg, der var til arbejdet i det udvalg, der har drøftet de 9 lovforslag, der her er til anden behandling, havde man måske ventet, at der var kommet noget mere spændende ud af udvalgsarbejdet, måske en hel masse ændringsforslag fra forskellig side, som havde givet anledning til nogle kampafstemninger. Resultatet er imidlertid, at de fem partier, der har været repræsenteret i udvalget, er enige om at indstille et antal ændringsforslag og de således ændrede lovforslag til endelig vedtagelse her i tinget. Det er naturligvis ikke udtryk for, at alle mener, at man dermed er nået til vejs ende. Det er udtryk for, at man har forstået, at dette kan gøres nu, at det kan medføre en forbedring af lovforslag, der, som jeg sagde ved første behandling, repræsenterede en forbedring af den gældende ægteskabsret, og at de mange andre spørgsmål, der står over for deres løsning, må henvises til samlet drøftelse i den kommission, som justitsministeren har bebudet nedsat.

Jeg var glad for, at fru Rigmor Christensen henviste til det forslag om faste samlivsforhold, som jeg havde den ære at fremsætte. Der er en række forslag i det, som jeg gerne ville have gennemført nu, men som jeg da meget indstændigt anmoder om må blive overvejet i den kommende kommission. Jeg tror, de er væsentlige, også for at lovgivningen på disse områder kan blive bragt i overensstemmelse med de ændrede samfundsforhold, som hr. K. Axel

Nielsen tidligere omtalte. Må jeg parentetisk bemærke, at hr. K. Axel Nielsen i den forbindelse også citerede fortsættelsen af teksten i betænkningen, hvor der tales om ændringen af kvindens stilling i samfundet. Her er en formulering, som jeg er ked af at jeg har accepteret. Jeg tror, at mandens stilling i samfundet er blevet nok så meget ændret, og at dette måske også gør det rimeligt med en række ændringer i ægteskabslovgivningen. Der er ligesom et spor af en gammeldags diskrimination i dette, at det kun er kvindens stilling, man taler om.

Jeg tror, det var fru Merete Bjørn Hansen, der omtalte den offentlige debat, der havde været om disse spørgsmål. Jeg må sige, at jeg ikke har været så frygtelig imponeret af debattens omfang. Vi har her at gøre med et område, som har betydning for så at sige alle mennesker i samfundet, og det er noget utilfredsstillende at sidde i et folketingsudvalg og arbejde med disse spørgsmål og så få så forholdsvis få henvendelser og så forholdsvis ringe støtte i den offentlige debat. Det, der har været diskuteret, har været et meget begrænset antal spørgsmål, nogle endog på et misforstået grundlag, medens en lang række andre sager har været næsten udroftede i offentligheden. Jeg tror, det vil være af overordentlig stor betydning for arbejdet i kommissionen, at man gør sig klart, at en ægteskabslov skal være udtryk for den almindelige retsopfattelse i samfundet. Den skal være resultat af en bred, almen drøftelse, men denne drøftelse er kun lige akkurat kommet i gang, og den bør i hvert fald ikke standse nu, fordi vi vedtager disse foreløbige ændringer. Jeg tror nemlig, at en virkelig drøftelse i brede kredse i samfundet vil føre til langt radikalere ændringer, end der har været foreslået — for øvrigt også radikalere ændringer, end jeg, som det relativt pæne menneske jeg er, foreslog i sin tid. Jeg tror, at lovgivningen er langt bagud for folks retsfølelse, og at en sådan lovgivning er med til at fastholde en fornemmelse hos en mængde mennesker af, at samfundet er noget, der strammer dem ind i et gammeldags mønster, at samfundet er noget fremmed og fjendtligt, noget, som tvinger dem til at leve på en måde, som egentlig ikke er naturlig for dem.

Nu forestår der altså et kommissions-